

Сребрни Рудник олова и цинка

Рудник – Шатра, трубачи, цистерне пива, во на ражњу... Запослени у Руднику олова и цинка, њих 413, прославили су како доликује 6. август, Дан рудара Србије. Празновању су се придружили чланови њихових породица и бивше колеге, пензионисани рудари и флотери. Јуче је био „дан отворених врата“, а то значи да су сви звани и незвани могли да обиђу јаму, флотацију и друге погоне, где се зарађује рударски „хлеб са девет кора“.

Одувек се из утробе планине Рудник добијало олово и цинк, али се овај рудокоп с правом могао назвати и – рудником сребра. Јер, тона сребра месечно чини 60 одсто прихода. Иначе, концентрат свих метала одавде се извози.

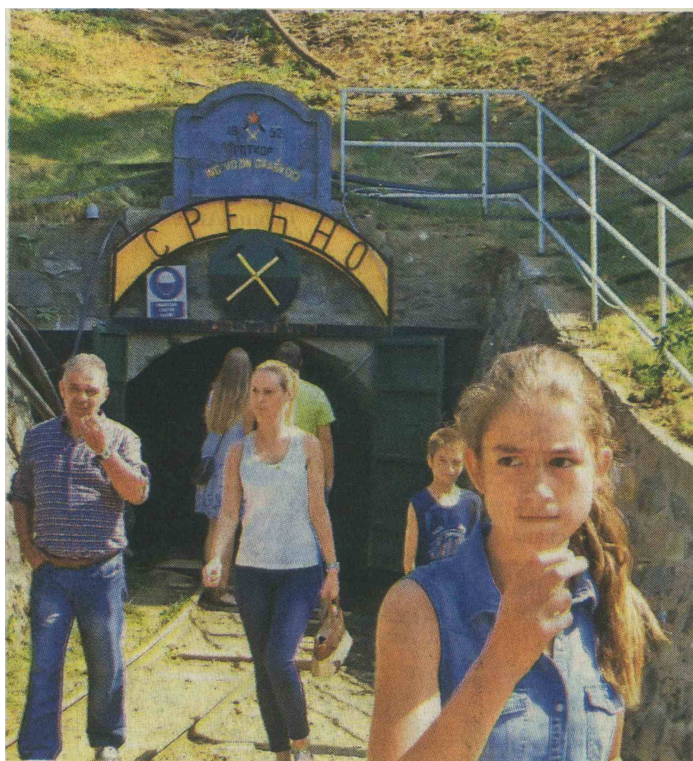
– За протеклих седам месеци ископали смо 160.000 тона руде, што је за 15.000 тона више него у истом периоду прошле го-

Захвалнице и ручни сатови

Дан рудара је, по традицији, прилика да се уруче награде и признања. Захвалнице и ручне сатове добило је 45 јубилараца, са стажом од 10, 15, 20, 25, 30 година, а читаве три и по деценије Руднику олова и цинка верни су Радисав Благојевић, Светолик Џоковић и Михаило Хрњаковић. За најбоље рударе, у периоду између два празника, проглашени су Рајко Маркановић и Милан Рубаковић.

дине. План смо морали да повећамо, јер цена обојених метала на берзи пада, поготову сребра, па се само већим ископом руде то могло надокнадити. Захваљујући добрим резултатима, повећали смо за десет одсто плате радника у непосредној производњи. Сада су у просеку 48.000 динара – објашњава нам генерални директор Ацо Илић, док недалеко од улаза у јаму дочекује госте.

Међу окупућенима је и Благоје Мирковић (83), већ четврт века рудар пензионер.

Дан рудара Србије био је јуче и „дан отворених врата“ – сви су могли да обиђу јаму, флотацију и друге погоне рудокопа

– Радио сам под земљом као истражни бучач. Мој посао био је да откривам нове резерве руде. Услови су били знатно тежи него данас. Нисмо имали савремену заштитну опрему, по изласку из јаме опрали бисмо се под тушевима хладном водом, није било топлог оброка – дешавало се да за читаву смену поједем само две-три палачинке које бих понео од куће – описује Благоје.

Недалеко од њега затичемо групу Македонаца, рудара који су, после приватизацијом уништених рудника Кратово и Злетово, дошли у печалбу на Рудник. Један од њих је Слободан Пешевски (49) из Пробиштипа.

– Овде сам већ осму годину, радим као по-

моћник копача у јами. Дошао сам, јер сам у завичају остао без посла. Овде имам редовну плату од које зависи моја породица, у самачком рударском хотелу пристојан смештај и добре радне услове – каже Слободан.

Иначе, за последњих десетак и више година, кроз овај рудник прошло је близу две стотине македонских рудара. Одавде их је прилично и у пензију отишло. Тренутно их је двадесет шесторо, али биће их и више, јер руднику треба још квалификованих копача и њихових помоћника. У овом крају млади се ретко опредељују за овај посао, па директор Илић каже да ће рударе морати да „увози“ из Македоније и БиХ. **Б. Ломовић**